

V-cső

Anthony Windham ezredes és a többi utas behúzódott egy kabinba, de még innen is nyomon tudták követni a csata lényegi lefolyását. Egy ideig csend szállt a hajóra és nem éreztek újabb rándulást, ami azt jelentette, hogy a harc csillagászati távolságban zajlik, erőterpajzsok és nagy hatótávolságú energialövegek párbajoznak egymással.

A katona tudta, hogy a helyzetüknek nincs sok megoldása. Az ő földi hajójuk csupán egy felfegyverzett kereskedő volt, míg a klorók minimum könnyű cirkálóval jöttek - legalábbis a pillantás alapján, amit vethetett rájuk, mielőtt a személyzet leterelte Őket a fő fedélzetről.

Fél óra sem telt el, és megérkeztek az első kis rázkódások. Már várta Őket. A felkészületlen utasok ide-oda tántorogtak, ahogy a hajó rángatózni kezdett, mintha óceánjáróval kerültek volna viharba. Az úr azonban nyugodtan és csendesen terjengett körülöttük, mint mindig. A pilóta gázt adott újra meg újra kétségbeesetten, a jármű ettől kezdett dőcögni, ámbar ez is azt jelentette, hogy megtörtént az elkerülhetetlen. A földi gépezet pajzsai kimerültek, aminek következtében egy közvetlen találat végzetes lehet. Windham ezredes az alumíniumbotjára támaszkodott. Arra gondolt, hogy ő má' túl öreg ehhez az egészhez, hogy a katonaságnál töltötte az életét, de csatát még sohasem látott - és hogy mire igazi csatába került, már megöregedett, lebéult és elhízott, ráadásul senkinek sem parancsolhatott.

Hamarosan a fedélzetre lépnek azok a kloró szörnyetegek. Így szoktak harcolni. Az úrruháikban hátrányba kerülnek és nagy veszteséget szenvednek majd, de meg akarták szerezni a földi járművet. Windham eltűnődött az utasokon. Felmerült egy kétes gondolat: „Ha fel lehetne fegyverezni és vezethetném őket...”

Elhessegette. Porter egyértelműen beszari alak volt, és abból a fiatal srácból, Leblanc-ból sem nézett ki többet. A Poliorkétész testvérek - meg sem tudta különböztetni őket egymástól - behúzódtak egy sarokba, és csak egymáshoz szóltak. Mullen pedig... nos, ő más úgy volt. Egyenes háttal ült és nem mutatta félelem jelét, de más érzelm sem ült ki az arcvonásaira. Alig lehetett azonban magasabb másfél méternél és nyilvánvalóan sohasem fogott fegyvert a kezében. Így semmit sem ért a nyugalma.

Na meg, ott volt még Stuart, azzal a képére fagyott félmosollyal és éles szarkazmusával, ami minden mondandóját átítatta. Windham oldalvást rápillantott; Stuart a közelében ült és hullafehér kezével épp homoksárga haját igazgatta, Mindegy, azokkal a mesterséges végtagokkal ő is hasznavehetetlen.

Windham vibrálást érzett a talpa alatt, és a falak enyhe reszketése is két hajó összekapcsolódására utalt. Öt percen belül meghallották a csatazajt a folyosóról. A Poliorkétész testvérek egyike felsikoltott, és az ajtó felé rohant. A másik rákiáltott:

- Arisztidész! Várj! - Azzal utána sietett.

Gyorsan történi, Arisztidész kirozott a folyosóra, hajtotta az agyatlan pánik. Karbonizáló villant fel röviden, és a férfinak sikoltani sem maradt ideje. Az ajtóban álló Windham elborzadva nézte a megfeketedett torzót, ami az emberből maradt. Különös, hogy egyenruhában töltötte az életét, mégsem látott még erőszakos halált.

A többiek együttes ereje kellett, hogy az életben maradt testvért visszarángassák a kabinba. A csatazaj hamarosan elhalkult.

- Ennyi - jegyezte meg Stuart. - A hajón hagynak két főt a legénységből, a többieket meg elszállítják valamelyik bolygójukra. Hadifoglyok lettünk.

- Csak két kloró marad a fedélzeten? - kérdezte Windham meglepetten.

- Így szokták. Miért kérdi, ezredes? Netán hősies kitörést tervez, hogy visszafoglalja a hajót?

A katona elvörösödött.

- Csupán informálok. - Azonban hiába próbált megütni tekintélyes és tiszteletreméltó hangot, nem járt sikerrel. Csak egy bicegő vénember volt.

Stuartnak igaza lehetett. Élt az idegenek között, ismerte a szokásaikat.

John Stuart kezdettől fogva azt állította, hogy a klorók udvariasan viselkedtek. Huszonnégy órája börtönözték be őket, és a férfiak az ujjait csavargatva a műplazma gyűrődéseit nézegette, miközben ismét elmondta ugyanezt.

Élvezte a kelletlen reakciókat, amelyeket a szavai váltottak ki a körülötte lévőkből. Ezeket az embereket arra teremtették, hogy piszkálja őket; felfuvalkodott hólyagok mind. Ráadásul a kezük ugyanabból az anyagból van, mint a testük többi része.

Például itt ez az Anthony Windham. Windham ezredes, így nevezte magát, és Stuart hajlott rá, hogy higgyen neki. Lehetett nyugalmazott ezredes, akit negyven évvel ezelőtt őrszolgálatra rendeltek valamelyik hátvidéki mezőgazdász bolygóra, azután elfelejtették visszahívni. Még a Föld első csillagközi háborújában sem szóltak neki, hogy ideje fegyvert fogni.

- Nem szokás ilyet mondani az ellenségről, Stuart. Nem biztos, hogy tetszik a modora. - Windham fojtott hangon beszélt, mintha gondosan nyírt bajusza megszurta volna a szavait. Borotválta a fejét, mintha az épp

aktuális katonai divatot utánozta volna, de a középben terjengő, kopasz folt körül már kinőtt az ősz sörte. Ernyedt orcái megereszkedtek, ami az orrát behálózó piros vonalakkal együtt kialvatlan hatást keltett, mintha túl hirtelen és túl korán ébredt volna fel aznap reggel.

- Nonszensz! - vágta rá Stuart. - Csak fordítsuk meg a jelen helyzetet! Tegyük fel, hogy egy földi hadihajó elfoglal egy kloró járművet. Maga szerint mi történne a fedélzeten lévő kloró civilekkel?

- Biztos vagyok benne, hogy a földi flotta szem előtt tartaná a csillagközi háború szabályait - válaszolta Windham mereven.

- Csakhogy ilyesmi nem létezik. Ha elfoglalnánk egy hajót, és otthagynánk rajta néhány embert, maga szerint fenntartanánk a klórban dús atmoszférát csak a túlélők kedvéért? Megtarthatnák nem csempészett vagyontárgyaikat? Megengednék nekik, hogy az egyik legkényelmesebb helyiségben maradjanak? Satöbbi, satöbbi, satöbbi.,,

- Ó, fogja már be, az istenit! - szólt közbe Ben Por tér. - Bele fogok örülni, ha még egyszer meghallom a satöbbizését!

- Bocsi! - mondta Stuart, de valójában semmit sem bánt meg.

Portért nem érdekelte, milyen választ kap. Keskeny arca és csörszerű orra vékony izzadságrétegtől csillogott, és addig harapdálta ajka belső részét, amíg egy grimasz meg nem állította. Nyelvét a fájó pontra nyomta, amitől még inkább bohócszerűnek látszott.

Stuart kezdett beleunni a többiek piszkálásába. Windham túl petyhüdt célpontnak bizonyult, és Porter folyton csak vonaglott. A többiek meg hallgattak. Demetriosz Poliorkétész a csendes gyász világában járt, valószínűleg nem is aludt az éjjel. Legalábbis, amikor forgolódás közben Stuart felriadt egy-egy pillanatra - ő maga sem pihent túl sokat mindig hallotta Poliorkétész halk mormolását a szomszéd matracról. Sok mindent mondott, de csak egy nyögés tért vissza folyton- folyvást:

- Testvérem!

Claude Leblanc meglehetősen sikertelenül próbált elolvasni egy levelet. Hátuk közül Ő volt a legfiatalabb, épp csak befejezte a főiskolát és a Földre tartott, hogy megházasodjon. Aznap reggel csendben sírt, hamvas rózsaszín arca teljesen kivörösödött és pattanásos lett, mint egy szíve szakadt kiskölyöké. Egyébiránt jóképűnek számított, majdnem lányosan szépnek a nagy kék szemével és telt ajkaival. Stuart elcsodálkozott rajta, hogy miféle nő ígérhette neki a kezét. Láta a fényképét. Valószínűleg mindenki látta a hajón. Jellegtelenül csinos kis pofija volt, az a fajta, ami megkülönböztethetetlenül teszi ezeket az átlagos menyasszonyképeket. Stuart úgy vélte, ha Leblanc lett volna a nő, némileg maszkulinabb párt választ magának, mint amilyen ő maga jelenleg.

Tehát; csak Randolph Mullen maradt. Stuartnak azonban a leghalványabb ötlete sem volt, hogy mit kezdhetne a fickóval. Hátuk közül egyedül Ő tartózkodott hosszabb ideig az arkturián világokon. Például maga Stuart is csak addig maradt ott, amíg tartott egy előadás-sorozatot az űrhajók meghajtásáról a tartományi műszaki egyetemen. Windham ezredes kajatúrát tartott, Porter idegen zöldségsűrítvényeket akart vásárolni a földi konzervgyárának; a kél; Poliorkétész konyhakertészettel próbálkozott az Arkturuszon, de két idény után feladták, valahogy haszonnal számolták fel a vállalkozást, és elindultak hazafelé.

Randolph Mullen azonban tizenhét évet töltött az Arkturián-rendszerben. Furcsa, hogy máris megtudták ezt róla, holott a kis termetű férfi nem sokat beszélt. Mindig hibátlanul udvariasnak mutatkozott, félreállt, ha valaki szembejött a folyosón és előzékenyen elengedte az illetőt. Úgy tűnt, mintha a szótára csupán a „Köszönöm!” és az „Elnézést!” kifejezéseket tartalmazta volna. Mégis szárnyra kelt valahogy a szóbeszéd, miszerint az utóbbi tizenhét év során először utazott a Földre.

Irritálóan precíz fickónak mutatkozott. Reggel felkelt és megigazította az ágyneműt a matracán, azután megborotválkozott, megfürdött és felöltözött. Úgy tűnt, a többéves szokásokat egy pillanatra sem zavarta meg a tény, hogy a klorók foglyul ejtették. El kellett ismerni, igen diszkréten fogadta a többiek hanyagságát, mi több, jelét sem adta, hogy elítélné ezt. Csak ült, szinte sajnálkozva, túl konzervatív öltözékben és ölben összekulcsolt kézzel. Ajka felett a vékony szőrcsík messze állt attól, hogy bármiféle jellegzetességet kölcsönözzön az arcának, viszont kihangsúlyozta abszurd mértékű pedantériáját.

Leginkább egy könyvelő karikatúrájának látszott. Ráadásul az a legfurcsább az egészben, gondolta Stuart, hogy pontosan ez a foglalkozása. Láta az utaslistában; Randolph Fluellen Mullen, könyvelő a Prime Paper Box vállalatnál. Arkturusz II, Új-Varsó. Tóbiás Avenue 27.

- Mr. Stuart!

Leblanc szólította meg remegő alsó ajakkal. Stuart felpillantott rá, és megpróbált visszaemlékezni, hogyan kell kedvesnek lenni.

- Mi van, Leblanc? - kérdezte.

- Mondja, mikor engednek el?

- Honnan tudhatnám?

- Mindenki azt beszéli, hogy maga egy kloró bolygón élt, és épp az imént mondta, hogy mennyire udvariasak voltak.

- Valóban, csak hogy még az úriemberek is azért vívják a háborút, hogy megnyerjék azt. Lehet, hogy egészen a háború végéig fogva tartanak.

- De hát még évekig eltarthat! Margaret már vár. Azt fogja hinni, hogy meghaltam!

- Gondolom, küldhetünk majd üzenetet, ha elértünk a bolygójukra.

Porter rekedt hangja izgatottan harsant fel:

- Ide figyeljen! Ha olyan sokat tud ezekről az ördögökről, mondja meg, mit fognak csinálni velünk, amíg fogva tartanak? Mit adnak enni? Honnan szereznek elegendő oxigént? Meg fognak Ölni, én mondom! - Pillanatnyi szünetet tartott, azután hozzátette: - Rám is a feleségem vár otthon.

Néhány nappal a támadás előtt Stuart hallotta, ahogy a feleségéről beszélt. Nem nyűgözte le.

Porter lerágott körmű ujjakkal ragadta meg a másik férfi ingét, de Stuart lerázta magáról, és viszolyogva húzódott el. Ki nem állhatta azokat a ronda kezeket, Kétségbeejtően dühítette, hogy azok a szörnyű végtagok valódiak, míg az Ő fehér és tökéletes formájú testrészei csupán idegen latexből kitenyésztték, gúnyos utánzatok.

- Nem fognak megölni - válaszolta. - Ha ezt akarnák, már megtehették volna. Mi is fogtunk el klorókat, és józan ésszel belátható, hogy jól bánsz a foglyaiddal, ha azt akarod, hogy az ellenség is jól bánjon a te foglyul ejtett embereiddel, Megtesznek minden tőlük telhetőt. Az étel talán nem lesz túl jó, de jobb vegyészek, mint mi. Ebben a legjobbak. Pontosan tudják, hogy milyen táplálékfaktorokra és mennyi kalóriára van szükségünk. Életben maradunk, erre biztosan ügyelni fognak.

- Maga egyre inkább úgy beszél, mint egy elcseszett zöldi-szimpatizáns! - morgott Windham. - Felfordul a gyomrom, ha azt hallom, hogy egy földi ember csupa jókat mond a kis zöld haverjainkról. A francba, ember, hol a hazafisága?

- Ott, ahová való. Ugyanolyan őszinte és tiszteletteljes, mint a magáé, és mindegy, hogy milyen testben lakik a szív, amelyben megbújik a hazafiság, - Stuart odamutatta a két kezét: - Látja ezeket? A klorók csinálták. Hat hónapig laktam az egyik bolygójukon. A kezemet szétroncsolta a szállásom légkondicionálója. Úgy véltem, nem elégséges az oxigénellátásom - egyébként elég volt és megpróbáltam magam átállítani a szerkezetet. Az én hibám volt. Sohasem szabad megbízni a saját képességeinkben, ha egy másik kultúra gépeiről van szó. Mire egy kloró magára húzott egy atmoszféramaszkot és bejött hozzám, már nem lehetett megmenteni a kezem. Kitenyésztték nekem ezeket a műplazma végtagokat, és rám operálták őket. Tudja, mit jelent ez? Azt, hogy olyan eszközt és vegyi összetételt fejlesztettek ki, ami jól működik oxigéndús atmoszférában. Azt, hogy a sebészeknek védőruhában kellett elvégezniük egy kényes operációt. Mégis csináltak nekem új kezet. - Nyersen felnevetett, és ujjait gyengén ökölbe zárta.

- És eladta értük, amit a Föld iránt érzett? - kérdezte Windham megvetően.

- Eladtam? Maga megőrült! Évekig tartott, mire leküzdöttem a klorók iránti gyűlöletem. Azelőtt a Trans-Galactic Spacelines egyik mesterpilótája voltam. Most legfeljebb a ceruzát vezethetem a papíron. Íróasztal mellett ülök vagy néha előadásokat tartok. Sok időbe került, mire elfogadtam, hogy én voltam a hibás, és a klorók minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megmentenek. Nekik is megvan a maguk etikai kódexe. Ha nem hülyül meg náluk néhány alak és nálunk sem hülyülnek meg néhányan, akkor most nem lenne köztünk háború. Ha pedig végei ér...

Poliorkétész időközben felállt. Karommá görbített ujjakkal és sötét tekintettel dobta oda a szavakat:

- Hagyja ezt abba!

- Miért?

- Mert csupa jót mond ezekről az átkozott, zöld fattyakról. A klorók jól bántak magával, mi? Hát az én öcsémmel nem bántak jól! Megölték. Eszembe jutott, hogy én is megölhetném magát, maga istenverte zöld spion!

Azzal támadásba lendült.

Stuart épp csak maga elé tudta kapni a kezét.

- Mi a...? - nyögte, és sikerült elkapnia egy csuklót, felrántott vállával pedig megakadályozta, hogy a kertész másik marka elérje a torkát.

A műplazma engedett, és Poliorkétész erőfeszítés nélkül kiszabadította a karját.

Windham összefüggéstelenül kiabált, és Leblanc csatlakozott hozzá gyenge hangjával:

- Hagyják abba! Hagyják abba! - Végül a kis Mullen fonta karját a farmer vastag nyaka köré, és húzta hátra a férfit minden erejével. Nem járt átütő sikerrel: nagydarab ellenfele mintha észre sem vette volna, hogy valaki rángatja hátulról. Mullen talpa elemelkedett a padlótól, ahogy Poliorkétész ide-oda rángatta, de a könyvelő kitartott, és legalább akadályozta a másik férfit. Stuart kiszabadult, és az idős katonához ugrott, elvette

alumínium sétapálcáját.

- Hagyjon békén! - kiáltott rá a görögre.

Lihegett és tartott a következő rohamtól. Az üreges alumíniumhenger messze nem tűnt elég nehéznek a küzdelemhez, de a gyenge műkezeknél mindenképpen többlet ért.

Mullen elvesztette a fogást, és eltávolodott a farmertől, zihálva figyelte a nagydarab alakot. Zakója egészen meggyűrődött.

Egy hosszú pillanatig Poliorkétész meg sem mozdult. Csak állt lehajtott fejjel, összekuszálódott hajjal. Végül megszólalt:

- Semmi haszna az egésznek. A klorókat akarom megölni, nem magát. Csali vigyázzon a szájára, Stuart! Ha túl sokat jár, a végén még baja lehet belőle.

Stuart megtörölte homlokát az egyik alkarjával, azután visszaadta a sétabotot az ezredesnek, aki ballal ragadta azt el hevesen, miközben jobbójában egy zsebkendővel a kopasz foltot törölgette a fején.

- El kell ezt kerülnünk, uraim - kezdte Windham. - Csökkenti a tekintélyünket. Észben kell tartanunk, hogy van egy közös ellenségünk. Földi emberek vagyunk és úgy is kell viselkednünk. Mint a galaxis uralkodó faja. Nem alacsonyíthatjuk le magunkat a kisebb fajok előtt.

- Igaza van, ezredes - mondta Stuart fáradtan. - Ennek a beszédnek a folytatását inkább holnap hallgatnám meg. - Azután Mullenhez fordult: - Meg szeretném köszönni...

Kényelmetlennek érezte a dolgot, de muszáj volt. A kis könyvelő teljesen meglepte.

De Mullen száraz hangon felelt, amely alig hallatszott többnek rekedtes suttogásnál: "Ne köszönje meg, Mr. Stuart! Amit tettem, logikus volt. Ha fogva tartanak, szükségünk lesz magára tolmácsként, mivel maga talán érti a klorók nyelvét és szokásait.

Stuart mereven nézte. A fickó túlságosan is könyvelő volt, az a túlzottan logikus, túl száraz fajta. Csali kockázatban és haszonban gondolkodott. A nyereség-tartozás mérleg őfelé billent az imént. Jobban esett volna, ha Mullen más okból kel a védelmére... de miért is? Pusztán önzetlen illendőségből?

Stuart gondolatban kinevette saját magát. Kezdett mindenféle egyenes és énközpontú motiváció helyett idealizmust feltételezni az emberi lényekről.

Poliorkétész tompának érezte magát. Haragja és bánata savként rága belülről, de nem tudta megfogalmazni, hogy legalább egyféleképpen kiadja valamelyiket. Ha ő lett volna Stuart, a nagyszájú és fehér kezű Stuart, akkor csak beszélne és beszélne, amíg jobban nem érzi magát. Enélkül azonban csak ült félholtan, a testvére, Arisztidész nélkül...

Túl gyorsan történt. Ha visszamehetne, vagy ha egyetlenegy másodperccel több ideje lett volna, akkor figyelmeztethette, megragadhatta és visszatarthatta volna öccsét. Megmenthette volna.

Leginkább a klór ókat gyűlölte. Két hónappal korábban még azt sem tudta, hogy léteznek egyáltalán, erre most úgy gyűlölte őket, hogy boldogan meg is halt volna, ha közben magával viheti némelyiket.

Fel sem nézett, úgy kérdezte meg a többiektől:

- Hogy kezdődött a háború?

Tartott tőle, hogy Stuart hangja válaszol majd. Gyűlölte Stuart hangját. Azonban a kopasz Windham szólalt meg előbb:

- A közvetlen kiváltó ok, uram, egy vita volt a Wyandotte-rendszer bányászati engedélyeivel kapcsolatban. A klorók kéretlenül léptek a földiek területére.

- Lett volna hely mindkettőnknek, ezredes.

Poliorkétész acsarogva pillantott fel. Tudhatta volna, hogy Stuart nem fog sokáig csendben maradni. Kloróimádó, okoska nyomorék!

- Emiatt máris hadat kell üzeni, ezredes? - folytatta Stuart. - Nem használhatjuk egymás bolygóit. Nem maradnánk életben a klórvilágokon, de ugyanígy Ők sem tudnak megélni a mi oxigénvilágainkon. A klór halálos számunkra, nekik meg az oxigén számít halálosnak. Lehetetlen hosszan fenntartani az ellenségeskedést. A fajaink egyszerűen nem ugyanazokon az ösvényeken járnak. Elegendő ok hadakozni egymással, csak mert mindketten ásványokat akarunk kitermelni egy levegőtlen kisbolygóról, amelyből még többmilliónyit találhatunk a galaxisban?

- Ez bolygóközi tisztelet kérdése... - ellenkezett Windham.

- Bolygóközi trágya! Hogy lehet ilyen okot megnevezni egy ilyen ostoba háborúnak?! A felek csak a helyőrségeken csaphatnak össze. Egy állóháború, ami a mai napig ugyanúgy megoldható lenne diplomáciával, ahogy az első pillanatban is megoldható lett volna. Sem a klorók, sem mi nem nyerünk vele semmit.

Poliorkétész kelleetlenül ismerte el, hogy egyetért a nagyszájúval. Mit érdekelt az őt és Arisztidészt, hogy a Föld vagy a klorók szerzik meg a vasat?

Emiatt halt meg az öccse?

Berregést hallottak - figyelmeztető jelzés.

A görög felemelte fejét és lassan feltápáskodott, ajka szinte kiféheredett, ahogy összeszorította. Csak egyféle lény állhatott az ajtó előtt. Megfeszített izmokkal, ökölbe szorított kézzel várakozott. Stuart közelebb lépett hozzá. Poliorkétész látta, ahogy a nyomorék felé mozdul, és belül kinevette. Ha a kloró bejön, sem Ő, sem a többiek nem állíthatják meg.

„Várj csak, Arisztidész, még egy percet várj, és legalább részben kifizetem a számlát!”

Kinyílt, az ajtó, és egy alak lépett be formátlan, hullámzó úrruhában.

Különös, természetellenes, de nem teljesen kellemetlen hangon szólalt meg:

- Földiek! Társam és én némi nyugtalansággal...

Artikulátlan üvöltés szakította félbe, ahogy a természetes farmer megrohmozta. Nem volt értelem a mozdulatban, pusztán nyers bikaerő. Sötét tekintettel nézett maga elé, előrenyújtotta vaskos karját, és kitérte szőrös hátú ujjait, hogy minél előbb megmarkolhassa az idegen torkot. Félre taszította Stuartot, mielőtt az közbeléphetett volna, és a fehér kezű felbukott az egyik matracban.

A kloró szükségtelen mozdulatok nélkül félreállhatott volna, hogy a forgósél el- száguldjon mellette, de nem ezt tette. Gyors mozdulattal előrántott egy kézifegyvert, és egy pillanatra rózsaszín fény csík kötötte össze a torkolatot a rohmozó földi mellkasával. Poliorkétész megtántorodott és előreesett, a földön fekvő is az utolsó mozdulata pózában maradt - egyik lábát épp felemelve terült el a padlón, mintha belefagyott volna a pillanatba. Egyik oldalára dőlve csak feküdt ott, azonban a tekintetében nagyon is élő harag villogott.

- Nem történt maradandó sérülés - jelentette ki a kloró. Úgy tűnt, nem sértődött meg a próbálkozás miatt. Azután ismét belefogott mondandójába: - Földiek! Társam és én némi nyugtalansággal figyeltünk fel rá, hogy bizonyos jellegű zavar támadt ebben a helyiségben. A segítségükre lehetünk bármiben is?

Stuart dühösen dörzsölgette a térdét, amelyet bevért a padlóba.

- Nem, kloró, köszönjük!

- Hát, ide figyeljen! - puffogott Windham. - Ez az egész egy átkozott sértés! Követelem, hogy intézkedjenek a szabadon bocsátásunkkal kapcsolatban!

A kloró kicsi, rovarszerű feje a kövér öregember felé fordult. Aki nem szokott hozzá a külsejükhöz, az nem találhatta vonzónak a fajtáját. Nagyjából ugyanolyan magas lehetett, mint egy átlagos földi ember, de a nyaka leginkább vékony kocsányra hasonlított, amelyen duzzanathoz hasonló fej ült. Ezen helyezkedett el a tömpe, háromszög keresztmetszetű ormány, és kétoldalt egy-egy düledt szem. Ennyi. Se koponya, se agy. Amit agyként használt, az valahol ott helyezkedett el, ahol az ember a gyomrát tartja, és a fej csupán érzékszerveket hordozott. A kloró úrruha nagyjából hüen követte a fej alakját, és a két szem körül két üveg félgömböt alakítottak ki. A ruhában fenntartott klóros levegőtől az idegen zöldes színűnek tűnt.

Az egyik szem egyenesen Windhamre meredt, aki megborzongott a rászegeződő tekintettől, de kitartott:

- Nincs joguk fogva tartani minket. Civilek vagyunk.

A kloró meglehetősen mesterséges hangja egy kis krómdobozból érkezett, amelyet az úrruha mellkasának nevezhető részére rögzítettek fel. A hangdobozt sűrített levegővel működtette valamelyik kifinomult mozgású, villás csáp a sok közül, amelyek két körben emelkedtek ki a felsőtestből, de az úrruha alatt rejtőzködtek.

- Komolyan beszél, földi? Biztosan hallott már háborúról, a háború szabályairól és hadifoglyokról.

A lény körülnézett, szemének mozgását apró fej rántásokkal segítette, míg végül egy bizonyos dologra fókuszált előbb az egyik, utóbb mindkét düledt érzékszervével. Stuart tudta, hogy mindkét szerv külön-külön küld jeleket a hasi agyba, amelynek mindkettőt irányítania kell a teljes információbevitelhez.

Windham kifogyott a szavakból és a többiek is hallgattak. Bár két pár fő végtagjával, két kézzel és két lábbal a kloró külseje nagyjából emberinek hatott az úrruhában, tartásából mégsem lehetett kiolvasni az érzelmeit.

Az emberi szempárok keresztüzében megfordult, és kiment.

Porter köhintett, és fojtott hangon szólalt meg:

- Úristen, érezték a klórszagot? Ha nem csinálnak valamit, mind elrohadt tüdővel halunk meg!

- Fogja már be! - szólt rá Stuart. - Annyi klór sem került a levegőbe, amitől egy szúnyog tüsszögni kezdene. Két perc alatt kitisztul a helyiség. Egyébként, egy kis klór még jót is tesz magának. Elintézi a nátháját.

Windham is köhögött, mielőtt megszólalt:

- Úgy érzem, Stuart, mondhatott volna valamit a kloró barátjának a szabadulásunk érdekében. A francba is, amikor itt volt, nem nyitotta olyan nagyra a száját!

- Hallotta, mit mondott a lény! Hadifoglyok vagyunk, és a hadifoglyok cseréjéről diplomaták tárgyalnak. Csak várunk kell.

Leblanc elféheredett és szinte sóbálványává vált, amikor a kloró megjelent az ajtóban. Ekkor felpattant, és kirohant a mellékhelyiségbe. A következő pillanatban hányás hangja hallatszott.

Kelletlen csend hullott a társaságra, még Stuart is elgondolkodott, mit mondhatna, csak hogy elfedje a

kellemetlen zajt. Mullen megoldotta a problémát: épp egy kis dobozban kotorászott, amelyet a párnája alól vett elő.

- Lehet, hogy Mr. Leblanc-nak jól jönne néhány szem nyugtató, mielőtt lepihen - mondta. - Van is nálam, szívesen adok neki egyet. - Azután rögtön meg is magyarázta nagylelkűségét: - Máskülönben mindenkit ébren tart majd éjjel.

- Nagyon logikus - jegyezte meg Stuart szárazon. - Tartson meg egyet Sir Lancelotnak is! Vagy akár féltucatnyit! - A még mindig merev Poliorkétészhez lépett, és fél térdre ereszkedett mellette:

- Kényelmesen fekszel, bébi?

- Cseszettül rossz modorra vall így beszélni, Stuart! - szólt rá Windham.

- Hát, ha ennyire aggódik érte, akkor miért nem fogják meg Porterrel, és teszik fel a matracára?

Ő maga is segített. Poliorkétész karjai most már rendszertelenül megremegtek. Amennyit Stuart tudott a kloró idegfegyverről, a fickó épp úgy érezhette, mintha ezer tűvel szurkálnák egyszerre.

Nem bírta megállni, és hozzátette:

- Ne finomkodjanak vele túlságosan! Ez a barom majdnem megöletett mindenkit! És miért is?

Arrébb tolt a még mindig béna férfit, és leült a matrac szélére, úgy beszélt hozzá:

- Hallasz, Poliorkétész?

A görög tekintete rávillant. Próbálta felemelni az egyik kezét, de egy apró mozdulatnál többre nem tellett az erejéből.

- Oké, nekem ennyi is elég! Na, akkor ide figyelj! Ne próbálkozz ilyesmivel, ha lehet! Legközelebb lehet, hogy nem csak téged puffant le és nem csak megbénít. Ha

mi lennénk a klorók és ő az ember, akkor mindenkit kinyírt volna ezért a próbálkozásért. Egyvalamit véss jól az eszedbe: sajnáljuk a testvéredet, és tényleg bocsánat, hogy ezt kell mondanom, de a saját hibájából halt meg!

Poliorkétész próbált felemelkedni fektéből, de Stuart visszanyomta.

- Ne! Csak hallgass meg! - mondta. - Lehet, hogy most az egyszer tudok hozzád úgy beszélni, hogy tényleg végig is hallgasd. Az öcsédnek nem volt joga elhagyni az utaskabint. Nem is lett volna hová mennie. Gyakorlatilag a saját embereink útjába került. Egyáltalán nem biztos, hogy egy kloró fegyvere ölte meg. Lehetett a saját emberünké is.

- Na de Stuart! - ellenkezett Windham.

A fehér kezű felpillantott rá.

- Van bizonyítéka? Látta a lövést? Meg tudja mondani a maradványokból, hogy kloró vagy földi energiasugár találta el?

Poliorkétész lassan rátalált a hangjára, bár egyelőre nyelve még csak lassan engedelmeskedett dühének:

- Átkozott, bűdös, zöldi fattyú!

- Én? - kérdezte Stuart. - Tudom, mi jár a fejedben, Poliorkétész. Amikor a bénító hatás elmúlik, majd könnyítesz egy kicsit a szíveden azzal, hogy a falhoz csapkodsz. Nos, hajrá! De előre szólok, hogy akkor valószínűleg mindenkinek leeresztik majd a függőnyt.

Felállt, arrébb lépett, és a fainak támasztotta hátát. Mindenkit meg kellett győznie az igazáról:

- Egyikük sem ismeri úgy a klorókat, mint én. A látható testi különbségek lényegtelenek, azonban a temperamentumunk különbözősége nagyon is számít. Példának okáért, képtelenek megérteni a nemi érintkezéshez való viszonyunkat. Számukra az aktus csupán egy biológiai reflex, mint például a lélegzetvétel. Nem tartják fontosnak. A társas érintkezést azonban annál fontosabbnak tekintik. Gondoljanak arra, hogy az evolúciós őseik mennyire hasonlíthattak a földi rovarokra. Alapvetően azt feltételezik, hogy minden egymás társaságában talált földi ember egyazon szociális egység tagja.

- Számukra ez a legfontosabb dolog a világon. Még én sem értem teljesen, hogy pontosan hogy van ez náluk. Egyetlen ember sem értheti meg ezt teljes egészében. Azonban ennek eredményeképpen soha nem szakítanak szét egy csoportot, ugyanúgy, ahogy lehetőség szerint mi sem szakítunk el egy csecsemőt az anyjától. Igencsak kesztyűs kézzel bánnak velünk, és ennek az lehet az egyik oka, hogy úgy képzelik, amikor egyikünk meghalt, mindannyian megtörtünk. Nagy valószínűség szerint büntudatot éreznek emiatt.

- Valóban fontos, hogy ezt megértsék. Együtt ejtettek foglyul, és együtt is fognak tartani, amíg náluk időzünk. Nyugi, nekem sem tetszik az Ötlet! Egyiküket sem választanám a szobatársamnak egy kollégiumban, és egészen biztos vagyok benne, hogy ez fordítva is igaz. Így alakult. A klorók sohasem értenék meg, hogy csali véletlenül kerültünk ugyanarra a hajóra.

- Tehát valahogyan ki kell egyeznünk egymással. Nem akarok példabeszédet tartani a fiókákról a fészekben, akik a végén egyetértenek. Maguk szerint mi történi volna, ha a kloró előbb jön be, és meglátja, hogy Poliorkétész épp megpróbál kinyírni? Nem tudják, mi? Képzeljék el, hogy rajtakapnak egy anyát, amint épp próbálja megölni a gyerekeit!

- Erről van szó. Simán lelövöldöztek volna mindenkit, mivel klorószemmel nézve szociális perverzeknek és szörnyetegeknek látszottunk volna. Értik már? Te is érted, Poliorkétész? Tényleg megértetted? Szóval, akár gúnyolódhatunk is egymással, de tartsuk magunk mellett a kezünket! És most, ha nem bánják, visszamasszírozom a kezem az eredeti formájába - ugyanis ezek szintetikus kezek, amiket a klór óktól kaptam, és amiket a saját fajtám megpróbált lecsavarni rólam.

Claude Leblanc már túl volt a legrosszabbon. Elég betegnek érezte magát, sok dologtól émelygett, de a leginkább az önsajnálattól lett rosszul, hogy valaha is elhagyta a Földet. Jó ötletnek, különleges élménynek tűnt a szülőbolygójától távol járni főiskolára. Egy kaland, ami ráadásul elviszi az anyja közeléből. Az első hónapban még rémülten próbált alkalmazkodni az új körülményekhez, de titokban már akkor is nagyon örült, hogy elszökhetett otthonról.

Azután a nyári szünetben őt már nem Claude-nak, a szégyenlős diáknak, hanem Leblanc-nak, az úrutazónak látták. Hengegett is, amennyit csak lehetett. Sokkal felnőttebbnek érezte magát attól, hogy a csillagokról és más világok szokásairól, másféle környezetről, térugrásokról beszélt - és Margarettel is magabiztosabb lett. A nő azért szerette meg, mert veszélybe került...

Othon persze senki sem tudta, hogy minden eddigi utazás után valójában először került veszélybe, és messze nem teljesített jól. Tisztában volt ezzel, szégyellte magát, és azt kívánta, bárcsak ő lenne Stuart.

Az étkezést találta megfelelő alkalomnak, hogy megközelítse a férfit:

- Mr. Stuart!

Amaz felpillantott, és röviden csak annyit kérdezett:

- Hogy vagy?

Leblanc érezte, hogy elvörösödik. Mindig könnyen kivörösödött, és csak rontotta a helyzetet, ha megpróbálta elfojtani az ezzel együtt járó érzéseket.

- Köszönöm, már sokkal jobban - válaszolta. - Evésidő van, és arra gondoltam, hogy idehozom az adagját.

Stuart elvette a felkínált bádogdobozt. Standard üreledelt kaptak: szintetikus, koncentrált, tápláló, de íz vagy mennyiség tekintetében valahogy sohasem kielégítő. Nyitáskor a doboz automatikusan felmelegítette, de szükség esetén hidegen is meg lehetett enni. Tettek mellé egy kombinált kanál-villa evőeszközt is, de az ürített olyan állagban gyártották, hogy az ujjak használata praktikusabbnak bizonyult, még csak össze sem maszatalta magát az ember.

- Hallottad a kis beszédem? - kérdezte Stuart.

- Igen, uram, és szeretném, ha tudná, hogy számíthat rám.

- Hát., jó. Akkor egyél!

- Ehetek itt?

- Csalt tessék!

Egy percig csendben táplálkoztak, azután Leblanc-ból kitört a szó:

- Maga annyira magabiztos, Mr. Stuart! Biztosan nagyon jó lehet ennyire magabiztosnak lenni!

- Magabiztosnak látszom? Koszi, de ő sokkal biztosabb magában!

Leblanc tekintete követte a biccentés irányát, és meglepetten látta, kiről beszél bálványa.

- Mr. Mullen? Az a kis ember? Nehogy már!

- Nem gondolod, hogy magabiztos lenne?

Leblanc megrázta a fejét. Összevont szemöldökkel pillantott Stuartra, hátha felfedezi arckifejezésében a humort.

- Egyszerűen csak közönyös. Nincsenek érzelmei. Olyan, mint egy gép. Ellenszenves. De maga más, Mr. Stuart. Magában ott van minden, csak jól rejtegeti. Ilyen akarok lenni.

Mintha a gondolat odavonzaná tárgyát, Mullen csatlakozott hozzájuk. Még alig nyúlt hozzá a fejadagjához; az étel gőzölgött a kezében, amikor a könyvelő leült melléjük.

Hangjában olyan zöngé rejlett, amely az aljnövényzet titokzatos surrogására emlékeztetett;

- Mr. Stuart! Ön szerint milyen hosszú lesz az utazás?

- Nem tudom megmondani, Mullen. Bizonyára elkerülik a szokásos kereskedelmi útvonalakat, és a szokásosnál több hipertérugrással rázzák le az esetleges üldözőket. Nem lepne meg, ha egy hétig is eltartana. Miért kérdi? Felteszem, meglehetősen logikus és praktikus oka van rá.

- Nos, persze, minden bizonnyal... -- Úgy tűnt, behúzódott a szarkazmus páncéljába. - Ha már logikáról beszélünk, úgy vélem, érdemes lenne beosztani a fejadagokat.

- Egy hónapra elegendő élelem és víz áll a rendelkezésünkre. Ez volt az első dolog, amit leellenőriztem.

- Értem. Ez esetben elfogyasztom az adagomat. - így tett, az evőeszközt használta, közben egy zsebkendővel időnként megtörölte maszattalan ajkát.

Poliorkétész nagyjából két órával később tápaszkodott fel. Kicsit megingott, mielőtt sikerült volna szilárdan megállnia, akár a másnaposság megtestesült szelleme. Nem ment közelebb Stuarthoz, a matraca mellett állva szólt oda;

- Vigyázz magadra, te bűdös zöldi spion!

- Hallottad, amit korábban mondtam!

- Ja. De azt is hallottam, amit Arisztidészről mondtál. Nem érdekel, mert csak egy túl hangos szellentés vagy! Meglásd, egy nap túl sokat fűjsz majd valaki képébe, és kiverik belőled a maradékot!

- Majd meglátom - válaszolta Stuart.

Windham odabicegett, nehézkesen a botjára támaszkodott.

- Ugyan már! - szólt rájuk olyan erőltetett kedélyességgel, hogy az csupán kihangsúlyozni tudta izzadt nyugtalanságát. - Emberek vagyunk, a fenébe is! Ez járjon a fejükben és vezesse magukat ragyogó jelzőfényként! Ne hagyják, hogy azok a francos klorók a kedvüket szegjék! Felejtsük el a személyes viszályokat, és gondoljunk arra, hogy emberekként együtt kell kiállnunk az idegen fenyegetéssel szemben!

Stuart nyomdafestéket nem tűrő megjegyzést tett.

Porter ott állt Windham mögött; már egy órája a borotvált fejű ezredessel beszélgetett, és felháborodva válaszolt a fehér kezűnek:

- Nem kell ám okoskodni, Stuart! Hallgassák meg az ezredest! Az imént átbeszéltük a helyzetünket.

Korábban lemosott valamennyi zsírt a képéről, bevizezte és hátranyalta a haját. Természetesen mindez kevés volt, hogy eltüntesse az enyhe tikkélést a szája jobb sarkából vagy vonzóbbá tegye a körömszálkáit.

- Jól van, ezredes, miről lenne szó? - kérdezte Stuart.

Windham még nem kezdett bele:

- Jobb szeretném, ha mindenki meghallgatna.

- Oké, akkor trombitáljuk össze őket!

Leblanc szólt Mullennek, aki megfontoltan lépett oda a többiekhez.

- Azt a fickót is akarja? - kérdezte Stuart a görög felé legyintve.

- Persze, természetesen. Csatlakozna hozzánk, Mr. Poliorkétész?

- Hagyanak békén!

- Oké, ezredes, mondja csak! - biztatta Stuart. - Tőlem békén hagyhatjuk, nekem úgysem kell, hogy a közelemben legyen.

- Nem - felelte Windham határozottan. - Ez minden emberre vonatkozik, Mr. Poliorkétész, ezért szeretném, ha közelebb jönne.

A görög visszaült a matraca szélére.

- Itt is elég közel vagyok. Hallom, amit mond.

- Maga szerint - szólította meg a katona Stuartot - a klorók bedrótozhatták ezt a helyiséget?

- Nem - jött a válasz. - Miért tették volna?

- Biztos benne?

- Persze, hogy biztos vagyok benne, Nem tudták, mi történt, amikor Poliorkétész nekem ugrott. Csak a döngéseket hallották, amikor a görög nekiment a falnak.

- Lehet, csak el akarták hitetni velünk, hogy nem kamerázták be a helyiséget.

- Tudja, ezredes, még sohasem találkoztam jól hazudó kloróval...

Poliorkétész szokatlanul nyugodtan szólt közbe:

- Ez a szellentés szerelmes a klorókba!

Windham sietősen rövidre zárta a dolgot:

- Ne kezdjük el újra! Nézze, Stuart, Porterrel átbeszéltünk ezt-azt, és arra jutottunk, hogy maga eleget tud a klorókról, és együtt pedig kitalálhatunk valamit, hogy hogyan jussunk vissza a Földre.

- Tévedtek. Nem jut eszembe semmi, ami a segítségünkre lehetne ebben.

- Talán lenne rá mód, hogy visszafoglaljuk a hajót azoktól a francos, zöld fickóktól - javasolta Windham. - Csak van valami gyengéjük! A francba is, tudja maga, miről beszélek!

- Mit akar, ezredes? A bőrét vagy a Földet mentené meg inkább?

- Rosszul esik a kérdése. Tudatom, hogy bár ugyanúgy aggódom a magam életéért, mint mindenki más, elsősorban a Föld érdekeit tartom szem előtt. Úgy vélem, ez mindannyiunkra igaz.

- Így van! - erősítette meg Porter. Leblanc nyugtalannak tűnt, Poliorkétész még mindig neheztelő képet vágott, és Mullen egyáltalán nem mutatta ki, mit érez.

- Jó - mondta Stuart. - Természetesen nem gondolom, hogy visszafoglalhatnánk a hajót. Fegyvereik vannak, nekünk egy sincs. Azonban van valami, amire építhetünk. Mindenki tudja, miért hagyták érintetlenül a hajót. A kloróknak hajók kellene. Lehet, hogy nekik vannak a legjobb vegyszerek a világegyetemben, de az

embereknek sokkal jobb az űrmérnökeik. Nagyobb és jobb hajóink vannak, ráadásul többet is építettünk, mint ők. Valójában, ha a legénység jobban tisztelte volna a katonai alaptételeket, akkor rögtön felrobbantották volna az egész hajót, amint az első klorók a fedélzetre tették a lábukat.

- Megölték volna az utasokat?! - nézett rá Leblanc rémulten.

- Miért ne? Hallottad, mit mondott a jó ezredes. Mindegyikünk a Föld érdekei elé helyezi a saját tetves kis életét. Mi hasznára vagyunk most a Földnek? Jelen pillanatban az égvilágon semmit sem érünk. És mennyi kárt okozhat ez a hajó kloró kezekben? Valószínűleg nagyon sokat.

- Alikor miért nem robbantották fel a hajót? - kérdezte Mullen. - Jó okuk lett volna rá.

- Így van. A földi milícia egyik legszilárdabb hagyománya szerint nincs olyan, hogy kedvezőtlen arányú járulékos veszteség. Ha felrobbantották volna a hajót, akkor húsz kiképzett és hét civil veszett volna oda az ellenfél nulla veszteségével szemben. Ezzel szemben mi történt? Hagytuk őket átszállni, megöltek huszonnyolc embert, és biztos vagyok benne, hogy ők is veszítettek ennyit, végül elfoglalták a hajót.

- Nagyon fúj az a szél - jegyezte meg Poliorkétész.

- Van ám még tovább is! - folytatta Stuart zavartalanul. - Nem tudjuk visszavenni a hajót a kloróktól. Lerohanhatjuk őket, persze, és lefoglalhatjuk Öket, amíg egyikünk rövidre zárja a hajtóműveket.

- Mit beszél?! - kiáltott fel Porter, de Windham leintette.

- Rövidre zárja a hajtóműveket - ismételte meg a fehér kezű. - Persze, ez elpusztítja a hajót, de hát mind ezt akarjuk, ugyebár?

Leblanc holsápadttá vált:

- Nem hiszem, hogy menne.

- Nem tudjuk, amíg meg nem próbáltuk. De mit veszíthetünk?

- Az életünket, a fenébe is! - válaszolt Porter dühösen. - Maga egy mániákus, dilinyós örült!

- Ha egyszerre vagyok mániákus és dilinyós, akkor egyértelműen örült is vagyok - jegyezte meg Stuart. - Csali jusson eszükbe, hogy ha életünket veszítjük, ami egyébiránt egészen valószínű, akkor semmi olyat nem veszítünk el, ami értékes lenne a Föld számára; ugyanakkor, ha elpusztítjuk a hajót, amire nagyon kicsi az esélyünk, akkor sok jót teszünk a Földdel. Melyik hazafi habozna? Van itt valaki, aki előbbre helyezi saját magát a szülőbolygójánál? - Körülnézett a beállt csendben. - Maga biztosan nem, Windham ezredes.

A katona köhögőrohamot kapott.

- Ez nem kérdés, drága fiam, de kell lennie valami módnak, hogy megmentjük a hajót és közben ne veszítsük el az életünket!

- Igen? Van valami ötlete?

- Gondolkodjunk! Csali két kloró van a hajón. Ha valaki odalopakodna, és...

- Hogyan? A hajót elárasztották klórgázzal. Aki innen kimegy, annak űrruhát kell viselnie. Ráadásul, amerre járnak, ott a gravitációt is átállították az ő szintjükre. Bárki is próbálkozna ilyesmivel, az lassan és nehézkesen végigkonganá a folyosót a fémtalpú űrcsizmával. Nagyjából annyira tudna mögéjük lopakodni, mint egy borz hátszélben.

- Akkor ezt hagyjuk! - Porter hangja remegett. - Figyeljen rám, Windham! Senki sem fogja felrobbantani a hajót. Nekem elég sokat jelent az életem, és ha valamelyikük ilyesmivel próbálkozik, akkor személyesen hívom a klorókat. Komolyan mondom!

- Íme, az első hősrünk... — jegyezte meg Stuart.

- Vissza akarok menni a Földre - mondta reszketegen Leblanc de...

Mullen szólt közbe:

- Nem hinném, hogy jó esélyünk lenne felrobbantani a hajót, hacsak nem...

- Kettes és hármas számú hőseinket hallották! Mi van veled, Poliorkétész? Itt a lehetőség, hogy kinyírj két klorót.

- Pusztá kézzel akarom összetörni őket! - morogta a kertész, ujjait súlyos ökölbe zárta. - Tucatnyit ölök majd meg a bolygójukon!

- Egyelőre ez is elég, hogy biztonságban érezzem magam. Maga mit gondol, ezredes? Nem akar velem a halálba masírozni?

- A modora meglehetősen illetlen és cinikus, Stuart! Egyértelmű, hogy ha nem áll mindenki maga mellé, akkor a terve eleve bukásra ítéltetett.

- Hacsak nem én magam csinálom, ugye?

- De nem fogja, megértette? - vágta rá Porter azonnal.

- Persze, hogy nem fogom! - értett egyet Stuart vigyorogva. - Sohasem mondtam, hogy ennyire hősiessé lennék. Csak egy átlagos hazafi vagyok, aki szívesen elmegy bármelyik bolygóra, ahol végigücsörögheti a háború hátralévő részét.

- Lenne mód meglepni a klorókat - tűnődött Mullen.

A kijelentés nyom nélkül felszívódott volna a helyiség levegőjében, ha Poliorkétész nem figyel fel rá. Egyik gyászkeretes körmű mutatójával a kis könyvelő felé bökött, és harsányan felnevetett.

- Könyvelő úr! A Könyvelő uraság is akkora nagy dumás, mint a zöld spion! Jól van, Könyvelő úr, gyerünk, tartsa meg a nagy beszédét! Guruljanak a szavak, mint az üres hordó!

- Üres hordó! - ismételte meg Stuart felé fordulva. - Nyomorék kezű, üres hordó! Nem is jó másra, csak hogy hallassa a hangját!

Poliorkétész kitörése előtt Mullen halk hangja nem is hallatszott volna, ám ekkor már mindenki Órá figyelt. Stuarthoz beszélt:

- Kívülről elérhetjük őket. Biztosan itt is van valahol egy V-cső.

- Mi az a V-cső? - kérdezte Leblanc.

- Nos... - kezdte Mullen, de rögtön el is hallgatott. Látszott, hogy nem találja a szavakat.

Stuart kisegítette, enyhe gúny rejlett a hangjában:

- Eufemizmus, fiacskám! A teljes nevén veszteségcső, vagy a becenevén temetőcső. Nem szokás beszélni róla, de minden hajó minden főbb helyiségében van belőle egy. Kis légszilipre hasonlít, egy tetem simán elfér benne. Űrbe temetés. Sok érzelem és lehajtott fej, a kapitány olyasfajta hosszú beszédet mond, amit Poliorkétész valószínűleg nem viselne el.

Leblanc arca grimaszba torzult.

- Azon keresztül hagyjuk el a hajót?

- Miért ne? Babonás vagy? Mondja csak tovább, Mullen!

Az alacsony férfi türelmesen várt a sorára.

- Amint valaki kijut, újra bejöhhet a hajóba a gőzcsövek egyikén keresztül. Meg lehet csinálni... némi szerencsével. Máris váratlan vendég lehet az illető az irányítóteremben.

Stuart őszinte kíváncsisággal bámult rá.

- Hogy találta ki mindezt? Egyáltalán, mit tud maga a gőzcsövekről?

Mullen köhintett egyet.

- Azért kérde, mert a papírdoboz-üzletben dolgozom? Nos... - Egy pillanatra elvörösödött, azután ismét elővette közönyös arckifejezését és hangszínét, hogy újakezdje egy másik oldalról:

- A cégem díszes papírdobozokat és divatos tárolóeszközöket gyárt. Néhány évvel ezelőtt piacra dobtunk egy sorozat úrhajó alakú cukorkás dobozt gyerekeknek. Ezek a dobozok úgy lettek megtervezve, hogy egy zsinór meghúzásakor kis sűrített levegős tartályok segítségével átlebegtek a szobán, és cukorkákat szórtak szét maguk körül. A sűrített levegő a gőzcsövek utánzatain jött ki. Az volt a fő marketinges ötlet, hogy a kölykök egyszerre röptetik a papírdobozt és szedegetik a cukorkát.

- Végül a termék veszteséges lett. A hajó levert dolgokat az asztalról, törtek a tányérok, és egyszer egy gyerek szemébe is belerepült az egyik. Ráadásul a kölykök nemcsak felszedgették az édességet, de össze is verekedtek érte. Ezeket veszítettünk, ez volt az egyik legnagyobb bukásunk.

- Miközben megterveztük a dobozokat, az egész iroda egyfolytában pörgött. Olyan volt, mint egy játék, ami meglehetősen rosszat tett a munkamorálnak és a hatékonyságnak. Egy időre mindenkiből gőzcső-szakértő lett. Magam is elolvastam néhány könyvet a hajók szerkezeti felépítéséről. Persze, nem munkaidőben.

Stuart nagy érdeklődéssel hallgatta. Végül így szólt:

- Tudja, az ötlet eléggé légből kapott, de működhet, ha van egy hősünk, aki belevág. Van?

- Lehetne maga is! - szólt rá Porter felháborodottan. - Gúnyolódik rajtunk, de nem vettem észre, hogy bármire is önként jelentkezett volna.

- Azért, mert én nem vagyok hős - felelte a fehér kezű. - De én legalább beismerem, Porter! Az a célom, hogy életben maradjak, és a gőzcsőben csúszkálás ezt nem igazán segíti elő. Viszont itt mindenki más nemes hazafi. Legalábbis az ezredes ezt mondja. Tényleg, maga is mehetne, ezredes! Úgyis maga itt a rangidős hős.

- A francba is, ha fiatalabb lennék, és ha magának meglenne a keze, hát most szívesen kihasználnám az alkalmat és rendesen ellátnám a baját! - jegyezte meg Windham.

- Nem kétkem, de ez nem válasz a kérdésemre.

- Tudja azt maga nagyon jól, hogy az én koromban és az én lábammal... - egyik tenyerével megpaskolta merev térdét - nem vagyok abban a helyzetben, hogy bármi ilyesmit műveljek, akármennyire is szeretném.

- Hát igen! - vágta rá Stuart. - Én pedig ugyancsak nyomorék vagyok - mutatta fel két műplazma kezét ahogy Poliorkétész bölcsen rá is mutatott erre. Ez kivon minket a dologból, de a többiek vajon miféle szerencsétlen deformításokkal küzdhetnek?

- Ide hallgasson! - Porter már megint kiabált. - Tudni akarom, mit akar ezzel az egésszel! Hogy mehet végig bárki is egy gőzcsövön? Mi van, ha a klorók pont akkor használják, amikor valaki bent van?

- Nos, kedves Porter, ez is része a sportnak. Ez a dolog izgalmas része.

- De hát akkor, aki bent van, az megfő, mint egy rák!

- Jó hasonlat, de merőben pontatlan. A gőz nagyon rövid idő alatt áramlik végig a csövön, egy vagy két másodperc alatt, és ez még bőven belül van az űrruha szigetelőképességén. Azonban a gőz percenkénti több száz kilométeres sebességgel száguld, tehát simán kifújja az embert a hajóból, mielőtt egyáltalán felmelegítené. Így teljesen biztonságban lehet lenni a kloróktól. Persze, visszajönni esélytelen...

Porter egészen beleizzadt a gondolatba.

- Nem ijesztett meg, Stuart!

- Nem? Ez azt jelenti, hogy maga akar menni? Biztosan végiggondolta, mit jelent kint lógni az űrben? Egyedül lesz. Ténylegesen és visszavonhatatlanul egyedül. A gőzcsóva miatt valószínűleg nagy sebességgel pörögve száguldana egyre távolabb a hajótól. Persze, nem érezné, önmaga számára szinte mozdulatlanak tűnne. Viszont a csillagok úgy járnak körbe, hogy szinte fénycsíkokká változnának. Sohasem állnának meg. Idővel az űrruha fűtőegysége kimerülne, az oxigén elfogyna, és maga nagyon lassan halna meg. Sok ideje maradna eltűnődni a dolgokon. Vagy ha siet, akkor egyszerűbb kinyitni az űrruhát. Persze, az sem lenne kellemes. Láttam olyan emberek arcát, akiknek véletlenül kiszakadt a védőöltözéke, és borzalmas volt. Viszont tény, hogy sokkal gyorsabb halál lenne...

Porter elfordult, és nyugtalanul a helyiség egy távolabbi falához ment.

- Újabb jelentkező esett ki - jegyezte meg a fehér kezű könnyeden. - Senki többet harmadszor a hősi tettért? Egyelőre nullánál tartunk, és az összeg szabadon emelhető.

- Beszélj csak, Nagyszájú uraság! - vágta oda Poliorkétész nyers, rekedtes hangon. - Még mindig üres hordót döngetsz. Hamarosan kirugdossuk a fogaidat. Van egy srác, aki már most szívesen megtenné, mi, Porter?

A kérdezett csupán a tekintetével igazolta a feltevést.

- Akkor mi van veled, Poliorkétész? - kérdezte Stuart. - Te vagy az, aki pusztá kézzel veti magát a fegyveres ellenségre! Segítsek felvenni az űrruhát?

- Majd megkérlek, ha segítség kell!

- És te, Leblanc?

A társaság legfiatalabb tagja próbálta annyira összehúzni magát, hogy lehetőleg el is tűnjön a többiek szeme elől.

- Még azért sem, hogy visszamehess Margarethez?

A fiú csak megrázta a fejét.

- Mullen?

- Nos... megpróbálom.

- Tessék?

- Azt mondtam: igen, megpróbálom. Végül is, az én ötletem.

Stuart egészen megütközött a válaszon.

- Komolyan beszél? Hogy...?

Mullen lebiggyesztette mindig kimérten összeszorított ajkát.

- Mert más úgysem fogja elvállalni.

- Ez nem elegendő ok. Magának semmiképpen.

Mullen megvonta a vállát.

Stuart mögött sétatbot gumitalpas vége koppant a padlón.

- Tényleg menni akar? - kérdezte Windham.

- Igen, ezredes.

- A francba is! Ez esetben hadd rázzam meg a kezét! Maga igazán nagyszerű ember. Igazi... földi ember, az istenre mondom! Csinálja meg! Győzze le az ellenséget vagy bukjon el, én itt leszek, hogy elmondjam, milyen nagyszerűen döntött!

Mullen tévován húzta ki a kezét a másik férfi őszinte és tisztelettel telt szorításából.

Stuart csak állt és nézett. Igen kellemetlen helyzetbe került - olyan helyzetbe, amelyben a lehető legritkábban találta magát.

Nem találta a szavakat.

A feszültség maradt, a jellege megváltozott. A frusztráció okozta szomorúság enyhült, a terv és a jelentkezés okozta izgalom vette át a helyét. Még Poliorkétész is átnézte a rendelkezésükre álló űrruhákat, hogy rövid megjegyzésekkel tudassa, melyiket tartja a legbiztonságosabbnak.

Mullennek némi gondot okozott az űrruha, ernyedten lógott rajta még úgy is, hogy majdnem teljesen behúzták az állítható illesztéseket. Már csak a sisakot kellett felvennie. Zavartan tekergette a nyakát.

Stuartnak némi erőfeszítésbe telt odavinni a sisakot. Műplazma kezével nem bírta rendesen szorítani a

nehéz eszközt.

- Jobban teszi, ha még most megvakarja az orrát - jegyezte meg. - Egy ideig nem lesz rá lehetősége. - Nem tette hozzá, de odagondolta, hogy „Talán soha többé nem lesz rá lehetősége.”

- Azt hiszem, szükségem lesz egy tartalék oxigénhengerre - mondta Mullen színtelen hangon.

- Jó ötlet.

- Redukálószeleppel.

Stuart bólintott.

- Értem, mire gondol. Ha a gőz kifűjja a hajóból, akkor visszavigálhatja magát a hengerrel, mint egy akcióreakció motorral.

Felcsatolták a sisakot, és felrögzítették a tartalék oxigénhengert is Mullen derekára. Poliorkétész és Leblanc közös erővel emelte be a könyvelőt a V-cső ásító szájába. Odabent baljós sötétség honolt: a cső fémbélését gyászfeketére festették. Stuart egy pillanatra dohos kriptaszagot is érzett, de tudta, hogy csupán a képzelete játszik vele.

Amikor Mullen már félig bent volt, Stuart megpaskolta a sisakot:

- Hall engem odabent?

Bólintás volt a válasz.

- Működik a lélegeztető? Utolsó ellenőrzés?

Mullen feltartott hüvelykujjal jelezte, hogy minden rendben van.

- Ne használja a rádiót! A klorók elfoghatják a leadott jeleket.

Stuart habozott, mielőtt ellépett a V-cső nyílása mellől. Poliorkétész széles keze leeresztette Mull ént, és hallották, ahogy a ruha acéltalpa a külső zsilipajtónak koppan. Ijesztő véglegességgel zárták le a belső ajtót, a szilikontömítés hangosat sóhajtott a beállt csendben. Mindent a helyére illesztettek.

Stuart a külső zsilipajtót lezáró karnál állt. Egy határozott mozdulattal meghúzta, és a V-csőben nullára esett a légnyomás. Apró, vörös fénypont jelezte, hogy a külső ajtó kinyílt - azután a fény kihuny, a zsilipajtó becsukódott, és a légnyomásmérő mutatója lassan visszaállt a normális tartományba.

Kinyitották a belső ajtót, és a V-cső üresen ásított rájuk.

Először Poliorkétész talált rá a hangjára:

- Az a kis gazember tényleg kiment! - Csodálkozva nézett a többiekre. - A kis fickónak van vér a pucájában!

- Jobb, ha felkészülünk - jegyezte meg Stuart. - Van rá esély, hogy a klorók észrevették a zsilip kinyitását. Idejöhhetnek körülnézni, és akkor fedeznünk kell Mullet.

- De hogyan? - kérdezte Windham.

- Észreveszik, hogy Mullen nincs itt. Majd azt mondjuk, hogy kiment a dolgát végezni. A klorók ismerik ezt a számukra különleges rigolyát, hogy a földiek irtóznak tőle, ha megzavarják őket a magányos üritésben, ezért biztosan nem ellenőrzik. Ha elég sokáig feltartjuk őket...

- Mi van, ha meg akarják várni vagy ellenőrzik az úrruhákat? - vetette fel Porter.

Stuart vállat vont.

- Reméljük, hogy nem teszik. És légy szíves, Poliorkétész, ne kavarogj, ha valamelyik bejön!

- Úgy, hogy a kis fickó odakint van? - mordult fel a görög. - Mit képzelsz rólam, Nagyszájú? - Ellenségesen nézett a másikra, azután ujjaival megdörzsölte a fejbőrét göndör fürtjei alatt. - Kinevettem. Asz'ittem, olyan, mint egy vénasszony. Szégyellem magam.

Stuart megköszöri a torkát.

- Nézzék, én is mondtam olyasmit, ami talán nem mindenkinek volt vicces. Csak elnézést szeretnék kérni, ha még lehet.

Morózusan elfordult, és a matracához ment. Lépéseket hallott maga mögött és érintést érzett a vállán. Leblanc követte.

- Folyton az jut eszembe, hogy milyen idős lehet Mr. Mullen? - mondta az ifjú.

- Hát, nem gyerek már, az biztos. Szerintem negyvenöt vagy ötven körül lehet.

- Nem gondolja, Mr. Stuart, hogy inkább nekem kellett volna mennem? Én vagyok itt a legfiatalabb. Nem esik jól, hogy hagytam egy idős embert menni magam helyett. Gonosznak érzem magam tőle.

- Tudom. Ha belehal, akkor még rosszabb lesz.

- De hát Ő jelentkezett! Nem mi vettük rá, ugye?

- Ne próbálj kitérni a felelősség elől, Leblanc! Nem fogod tőle jobban érezni magad. Egyikünknek sincs jobb oka kockáztatni az életét, mint neki. - Azzal Stuart leült a matracára, és a gondolataiba merült.

Mullen érezte, ahogy a talpa alól eltűnik az akadály, és a falak gyorsan, túl gyorsan tovacsusszannak. A zsilipből elszökő levegő őt is kirántotta volna az űrbe, ezért kezét és lábát ijedten a falnak támasztva fékezni

próbálta magát. A tetemeket így szinte kilőtték, de ő még nem halt meg - egyelőre.

Lába kiszabadult, és kapálózni kezdett vele. Azután meghallotta a halk koccanást, amint az egyik mágneses talp elérte a hajó külső burkolatát, és a következő pillanatban hangos szisszenéssel a teste is kikerült a V-csőből, mint pezsgős dugó az üvegből. A lyuk szélén veszélyesen megtántorodott - megzavarta a nézőpont megváltozása, ahogy a V-cső nyílása hirtelen ismét lentre került. Visszanyerte egyensúlyát és hátrébb lépett, közben a zsilip külső ajtaja zajtalanul becsukódott.

Hirtelen valótlannak érezte az egész helyzetet. Lehetetlennek tűnt, hogy ő, Randolph F. Mullen kint áll egy űrhajó külsejére ragadva. Ezt még azok közül is kevesen tették meg, akik folyamatosan az űrben utaztak.

A fájdalomnak csak fokozatosan ébredt tudatára. Ahogy kikerült a lyukból, és egyik talpa a burkolatra tapadt, teste majdnem kettétört a különböző erőhatásoktól. Próbált arrébb menni, de mozdulatait rendezetlennek, irányíthatatlannak érezte. Úgy vélte, nem tört csontja, de a bal oldalát komolyan meghúzta.

Összeszedte magát, és végignézve az űrruhán felfedezte, hogy a csuklójára helyezett lámpák bekapcsoltak; ezeknek a fényénél nézte az imént a V-cső becsukódó ajtaját. Nyugtalanul jutott eszébe, hogy a klorók megláthatják a mozgó fénypontokat odabentről. Megkereste a kapcsolót, és eloltotta a csuklólámpákat.

Mullen sohasem képzelte volna, hogy egy hajó külsején állva nem láthatja magát a burkolatot. Odalent ugyanolyan sötét volt, mint fent. A csillagok, mint kiterjedés nélküli, megfagyott fénypontok függeszkedtek a sötétségben. Nem biztosítottak elegendő fényt, nem világították meg az űrhajót. Még a saját lábát sem látta!

Megszédült, ezért inkább ismét felfelé nézett, a csillagokra. Mintha lassan elmozdultak volna - vagy inkább a hajó forgott lassan a tengelye körül? Nem tudta eldönteni. Az ő nézőpontjából a csillagok mozogtak. Tekintetével követte őket, amíg egy részük el nem tűnt a hajó mögött. Közben újabbak bukkantak fel az ellenkező oldalon. Maga a jármű csupán fekete foltnak Játzott ott, ahol nincsenek csillagok.

„Még hogy nincsenek! De hát itt van egy a lábam előtt!” Majdnem lehajolt érte, de azután rájött, hogy csak a fém tükrözött vissza elszórtan egy-egy csillagot.

Óránként több ezer mérföldes sebességgel haladtak. A csillagok is. A hajó is. Ő maga is. Nem számított. Csak a csendet és a sötétséget érzékelte. A világ lassú forgását. Tekintetével ismét követni kezdte őket...

Sisakja halk, harangszerű kondulással koppant a hajótesten.

Pánik közeli állapotban tapogatta meg a sisakját vastag szilikátkesztyűjével. Talpa még mindig szilárdan a felszínre tapadt, de térdben hátrahajolva majdnem lefeküdt a hajóburkolatra, teste kissé el is csavarodott jobbra. A hajón kívül nem volt gravitáció. Ha hátrahajolt, semmi sem húzta lefelé a testét, ezáltal az ízületeit sem terhelte. Egyszerűen nem érezte, hogy behajlott a térdé, a teste pedig úgy maradt, ahogy beállította.

Vadul ellökte magát a felszíntől és felegyenesedett, azonban teste nem állt meg. Meggörnyedve előreesett.

Másodszor már lassabban próbálta, óvatosan a burkolatra tette a kezét és megtámasztotta magát, csak ezután egyenesedett fel. Lassan, nagyon lassan. Két karjával egyensúlyozott, bár gravitáció nélkül inkább csak irányokat tartott önmagához képest, mintsem ténylegesen megsegítette volna az egyensúlyérzékét.

Amikor végre ismét egyenesen és biztosan állt a lábán, rájött, mennyire émelyeg és szédül.

Körülnézett* „Istenem, merre lehetnek a gözcsövek?” Mindenhol csak feketét látott fekete alapon, néhány visszatükröződő csillagponttal.

Visszakapcsolta a csuklólámpákat. Nem látott sugarakat, csak az elliptikus fényköröket a kék acélon. A méretes szegecsek késpenge élességű árnyékot vetettek, ugyanolyan feketéi, mint az űr körülöttük. Nem volt átmenet fény és sötétség között, csak a legélesebb határ.

Megmozdította egyik karját, és teste enyhén elmozdult az ellenkező irányba. Akció-reakció. Megpillantotta egy gözcső sima, hengeres oldalát.

Próbált elindulni. Lába a burkolathoz tapadt, de viszonylag könnyen elszakította tőle, mintha könnyen engedő futóhomokból húzta volna ki. Felemelte öt centire, és majdnem kiszabadult. Tartott tőle, hogy tíz centinél már el is szállhat.

Előbbre tolta, és letette; mintha visszadugta volna a futóhomokba. Amikor a talpa megközelítette a burkolatot, a mágnes hirtelen lerántotta. A felszínre érve a fémtalp kondult egyet - az űrruha levezette a rezgést, de a hangokat eljuttatta a füléig.

Rettegve torpant meg. Az űrruha belső párasodásától védő dehidrátorok nem tudtak mit kezdeni a hirtelen izzadságrohammal, amely eláztatta a homlokát és a hónalját.

Várt, azután ismét felemelte a lábát - csupán néhány centire, megtartotta, végül előremozdította. A vízszintes, tehát a mágneses erőt nem befolyásoló mozgás nem igényelt erőfeszítést, azonban tartania kellett a lábát, nehogy lecsapódjon.

Lassan tette le és zihált az erőlködéstől. Minden lépés maga volt a megtestesült kín. Mindkét térdé recsegett és bal oldalába késforgató fájdalom hasított.

Megállt, hogy ne izzadjon annyira. A sisak arclemeze kezdett bepárásodni. Amíg várta, hogy letisztuljon,

körülnézett a csuklólámpákkal; a gőzcső közvetlenül előtte ágaskodott.

A hajót négy ilyen csővel szerelték fel, kilencven fokban egymáshoz képest és ferdén a hajó tengelyére. A gőzcsövekkel „finomhangolták” az irányítást - az elöl és hátul elhelyezett főhajtóművek csupán a sebesség és a fő haladási irány meghatározására készültek, illetve a hiperatomai meghajtás felelt az ugrásokért.

Időnként azonban igazítani kellett egy kicsit az irányon, és ilyenkor munkába állították a gőzcsöveket. Egyesével csupán négy különböző irányba tudták elmozdítani a hajót, ha azonban egyszerre többet használtak és megfelelő módon beállították a gőz tolóerejét, akkor bármilyen kívánt irányt felvehettek a segítségükkel.

Az eszközt évszázadok óta nem fejlesztették tovább, egyszerűsége szükségtelenné tette a továbbgondolást. Az atommáglya pillanatok alatt felmelegítette a vizet, és a forró gőz egy másodperc törtrésze alatt elindult a megfelelő vetőcső felé. Állítólag a vizet olyan magas hőmérsékletre hevítették, hogy a gőze előbb szétesett hidrogénre és oxigénre, végül már csak elektronokat és ionokat lövellt ki a csövön. Valójában ezt soha senki nem mérte be - jól működött a dolog, így nem volt rá szükség.

A kritikus ponton a túszelepek kioldottak, és a gőz rövid, de annál elképesztőbb erejű csóvában lövellt ki az űrbe. Az akció-reakció elvének engedelmessé hajó elkerülhetetlenül és megállíthatatlanul elindult az ellenkező irányba, elmozdult saját gravitációs középpontja körül. A megfelelő irányú és erejű löketek segítségével hamar felvették és rögzítették a kívánt irányt, azután a jármű már erre haladt tovább, változatlan sebességgel.

Mullen felhúzta magát a henger széléhez. Elképzelte magát kívülről: maszatfolt egy tojásdad szerkezet burkolatán, amely óránként több tízezer mérföldes sebességgel vág át az űrön.

Azonban semmiféle légáramlat nem söpörhette le a fémfelületről, és mágneses talpa erőbben fogta vissza az űr semmijétől, mint ahogy kedvére való lett volna.

Bekapcsolt csuklólámpákkal hajolt le, hogy belenézzen a cső sötétjébe, és a hajó rögtön arrébb mozdult, ahogy megváltozott az irányérzékelése. Próbálta a kezével megtartani magát, de valójában nem zuhant semerre. Emlékeztetnie kellett magát, hogy az űrben nincs fel vagy le, csak gravitációhoz szokott tudata próbál ilyen iránymeghatározásokkal élni.

A hengert épp elég nagyra formálták ahhoz, hogy szükség esetén egy ember bebújhasson szerelni. Lámpájával Mullen hamar megtalálta a létrafokokat. Megkönnyebbülten felsóhajtott: nem minden hajón látják el létrával a gőzcsöveket.

Bemászott. Úgy érezte, mintha mozgásával arrébb lökné a hajót. Egyik karjával felnyúlt a csőben, és kitapogatta a létrát, majd egyik lábát felemelte, és behúzta magát.

Amikor az egészbe belefogott, kemény csomó formálódott a gyomrában, amely kínzó fájdalmakat okozó kődarabbá változott. Ha úgy döntenek, hogy irányt változtatnak, vagy csak igazítanak rajta egy kicsit, akkor kicsap egy gőzlöket, és...

Nem hallaná, észre sem venné. Az egyik pillanatban még fél kézzel a létrába kapaszkodva a következő fokot keresné tapogatózva, a következőben már egyedül lebegne valahol az űr mélyén. A hajó fekete pontként veszne el a csillagok közti sötétségben. Egy pillanatra talán kavargó jégkristályokat is láthatna maga körül, ahogy megcsillannak csuklólámpájának fényében. Keringenének körülötte, mint pöttömke bolygók egy abszurd és lassan kihunyó nap körül.

Ismét rettegésroham tört rá, és megizzadt. Ezúttal szomjúság fokozta kínjait, de mindent kivert a fejéből. Amíg nem száll ki az űruhából, addig biztosan nem juthatott innivalóhoz - ha lesz még erre lehetősége.

Még egy létrafok. Még egy és még egy. Mennyi lehet még hátra? Keze megcsúszott, és Mullen megtorpant mászás közben. Lámpája fényében meglepetten bámult a csillogó felületre.

Jég?

Végül is, miért ne? Bármilyen forró is volt a gőz, abszolút zéró közeli hőmérsékletű fémcsőben lövellt ki. Az érintkezés időtartama nem lehetett elegendő ahhoz, hogy az acél a víz fagyáspontja fölé melegedjen. A jégréteg lassan szublimálódott a vákuumban. Végeredményben, egyedül a csóva sebessége akadályozta meg, hogy a szelepek befagyjanak, és a kinti hideg eljusson a víztartályokig.

Tapogatózó keze hamarosan elérte a létra végét. Ismét bekapcsolta a csuklólámpát, és szíve mélyéről feltörő rémülettel nézte a fél hüvelyk átmérőjű fűvókát a fénykörben. Halottnak, ártalmatlannak tűnt. Azonban bármikor kinyílhatott, alig egy mikroszekundummal azelőtt, hogy...

A fűvóka körül a szeleptömítés csuklós fedélen kapott helyet, amely befelé nyílt. Rugós szerkezete lehetővé tette, hogy engedjen a gőznyomás első vad lökésének, még mielőtt az kimozdítja tehetetlenségéből a hajó hatalmas tömegét. Ezután a gőz visszaszivárgott a belső tartályba, így megtörte a löket erejét, de az összenergiát változatlanul hagyta, csupán időben elnyújtotta a folyamatot, hogy megvédje a hajótestet a visszacsapástól.

Mullen erőt vett magán, belekapaszkodott az utolsó létrafokba, és nekifeszült a külső zárnak. Az engedett egy kicsit, és bár merev volt, nem kellett sok, hogy bepattanjon a horonyba, és megnyíljon.

A férfi ismét nekifeszült, és elfordította a szerkezetet, közben érezte, ahogy teste elcsavarodik az ellenkező irányba. Óvatosan benyúlt, és kiakasztotta az apró kapcsolót, amely kiszabadította a rugókat, hogy a fedél nyitva maradjon a szereléshez. A könyvelő elégedetten nyugtázta, hogy még jól emlékszik az elolvasott könyvekre.

Behúzta magát a szerkezetbe, amely épp elég nagy volt, hogy - ismételten - lehetővé tegye az esetleges javítást. Visszaigazította maga felett a külső fedelet; ha gőz csap ki, már csak odáig fújhatta el, a nyomás azonnal péppé zúzná, de legalább olyan gyorsan bevégezné, hogy nem lenne ideje bármit is érezni belőle.

Lassan leakasztotta övéről a tartalék oxigéntartályt. Már csak a belső zsilipzár képezett akadályt közte és az irányítóterem között. Ez a fedél kifelé nyílt, így a gőznyomás csak szorosabbra zárhatta, mintsem kinyitotta volna. Ráadásul tökéletesen zárt és a felülete teljesen simának tűnt. Kívülről nem lehetett kinyitni.

A zár fölé húzta magát, begömbített hátát nekivetette a befelé nyíló felső fedélnek. Ebben a pózban nehezen lélegzett, és a tartalék tartály is majdnem kicsúszott a kezéből. Fogta a hengerre rögzített, fémhálós csövet, és kiegyenesítette, azután nekinyomta a belső fedélnek. Hogy koppanjon. Újra meg újra.

A zajnak fel kellett keltenie a klór ók figyelmét. Biztosan odamennek, hogy megnézzék, mi kopog.

Csak ki kellett várnia, hogy észrevegyék. Alapesetben előbb levegőt engednek a zsilipek közé, hogy zárva tartsák a külső fedelet. Azonban csak a rugók felét akasztotta vissza, a külső fedél részben nyitva maradt, így a kinti vákuum kiszippantaná az összes levegőt az űrbe.

Mullen kitartóan kopogtatott. Ha a klorók ránéznek a légnyomásmérőre, láthatják, hogy alig mozdul el a mutató. Vagy feltételezhetik, hogy biztosan minden jól működik?

- Már másfél órája elment - jegyezte meg Porter.

- Tudom - mondta Stuart.

Mind nyugtalanul, ingerlékenyen váraoztak, ám a korábban köztük lévő feszültség már semmivé foszlott. Úgy tűnt, minden hevesebb érzelmet kivetítettek a hajó burkolatára.

Porter zaklatottan járkált. Mindig is egyszerű életfilozófiát követett: vigyázz magadra, mert csak a te kedvedért senki sem fog vigyázni rád. Feldühítette, hogy ez az egyszerű alaptétel is megrendült.

- Ugye, nem gondolják, hogy elkapták? - kérdezte a többiektől.

- Már hallottunk volna róla - válaszolta Stuart röviden.

Porter szájalmasan sajtó szívvel vette tudomásul, hogy senkinek nem áll szándékában beszélgetni vele. Megértette: nem igazán vívta ki a tiszteletüket. Egy pillanatra öngazolások sorozata futott át az agyán. A többiek is megijedtek. Az embernek elidegeníthetetlen joga aggódni és félni. Senki sem hal meg szívesen. Ő legalább nem tört meg, mint Arisztidész Poliorkétész. És nem is bögött, mint Leblanc. Ő legalább...

Azonban végül mégis Mullen ment ki, nem ő.

- Maguk szerint miért csinálta? - kérdezte, mire mindenki ránézett, de a tekintetükben értetlenség ült. Portért nem érdekelte; a kérdés annyira nyugtalanította, hogy ki kellett mondania. - Csak tudni szeretném, miért kockáztatja az életét?

- Az a férfi egy igazi hazafi - válaszolta Windham.

- Egy francokat! - Porter már a hisztéria szélén járt. - A kis fickónak nincsenek érzelmei! Mindenre van valami oka, és én tudni akarom, mi oka volt erre, mert...

Nem fejezte be a mondatot. Majdnem kimondta, hogy ha a középkorú kis könyvelőnek elég jó oka volt a cselekvésre, akkor az neki is elég jó ok lett volna.

- Átkozottul bátor kis fickó, az már biztos - jegyezte meg Poliorkétész.

- Na, ide figyeljenek! - kezdte megint Porter. - Lehet, hogy megakadt odakint. Bármit is csinál, lehet, hogy nem tudja egyedül véghezvinni. Én... én önként jelentkezem, hogy utána megyek!

Reszketett, de kimondta, és belül mélyen rettegett a szarkasztikus ostorozástól, amit Stuart jogosan zúdíthatott volna rá. Azonban a fehér kezű csak nézett rá, talán meglepetten, és Porter nem mert a szemébe nézni, hogy megbizonyosodjon a dolgról.

- Adjunk neki még egy fél órát... - javasolta Stuart halkán.

Ezúttal Porterén volt a meglepetés sora. Felpillantott, és nyomát sem lelte gúnynak a fickó tekintetében - sőt kifejezetten barátságosan nézett rá. Mind barátságosan méregették.

- Jó - mondta félénken azután...

- Azután a jelentkezők sorsot húznak gyufaszálakkal vagy bármi hasonlóan demokratikus módon. Ki jelentkezik még?

Mind felemelték a kezüket. Még Stuart is.

Azonban Porter boldog volt, hogy ő jelentkezett először. Ugyan a nyugtalanságát nem csökkentette a beigért fél óra, de legalább átalakította másféle aggodalommá.

A lény meglepte Mullen. A belső zsilipfedél benyílt, és hosszú, vékony, kígyószerű, szinte fej nélküli nyak kúszott be rajta. A kloró képtelen volt védekezni a kiszökő belső légkör szívóhatása ellen.

A kinyíló ajtó félreapta a tartalék tartályt, az majdnem kirepült a könyvelő kezéből. A férfi egy pillanatra megdermedt a félelemtől, de a légáramlattal küzdve újra erős fogást talált a hengeren. Kivárt, amíg csak mert, hogy az irányítóban egyre csökkenő légnyomás hatására gyengüljön a légáramlat ereje is, azután két marokra fogva a tartályt lecsapott.

Az inas nyakat találta el, majdnem el is törte. Hátát a külső zsilipfedél csukott felének vetette, így a légáramlat egyáltalán nem érte, és akadálytalanul mozgathatta a kezét. Újra lecsapott, ezúttal az apró fejre, és folyékonyra zúzta az egyik dülledt szemet. A vákuum zöld vért szippantott ki a maradványokból.

Mullen nem merte elhányni magát, pedig nagyon jó lett volna.

Lehunyt szemmel nyúlt hátra, kitapogatta a külső zsilipfedél nyitott felét, és a helyére csavarta azt. Eltartott néhány másodpercig, mire a jól szigetelt fémlap becsukódott, és a rögzítés újra belekapaszkodott a rugókba. A levegőpumpák dolgozni kezdtek az irányítóterem légkörének helyreállításán.

A kloró teteme mellett Mullen bemászott a helyiségbe. Üresen találta.

Épp csak regisztrálta a tényt, amikor hirtelen térdre esett. Nehézkesen állt fel. A gravitáció váratlanul érte, ráadásul a hajónak ezen a részén klorián gravitációt tartottak fenn, ami azt jelentette, hogy földi viszonyokhoz szokott izomzata ötven százalék túlterhelést kapott. „Legalább a talpam nem ragad le” - gondolta. A hajó belső szerkezetét alumíniumötvözetből készítették, a padlót pedig műanyag réteg borította.

Lassan körbenézett. A kloró teste ernyedten omlott össze, már csak néhány rándulás mutatta, hogy nemrég még élt. Mullen leküzdötte undorát és átlépett felette, becsukta a gőzcső belső zsilipfedelét.

Az egész helyiség epebajos színben játszott a sárgászölden világító lámpáktól. A kloró atmoszféra betegessé tette a fényt.

Mullen váratlanul támadt tisztelettel nézett körbe. Az idegenek valamiképpen lekezelték a környezetüket, hogy a klór maró hatása ne kezdje ki a tárgyakat. Még a Föld fényes, műanyag réteges falitérképe is teljesen érintetlennek tűnt. A kontinensek jól ismert körvonalai egy időre magukhoz vonzották a férfi tekintetét...

Mozgást vett észre a szeme sarkából. Odafordult, már amennyire gyorsan a nehéz űr ruha engedte, és a látványtól felsikoltott. A halottnak hitt kloró épp felállt.

Nyaka ernyedten lógott, a végén nedvedző húsmassza hasznavehetetlenné vált, de karjai vakon kinyúltak, és a mellkasa körüli kis csápok izgatott kígyó nyelvekként kapkodtak mindenfelé.

A lény megvakult; nyaka és feje összezúzása megfosztotta az érzékszerveitől és fuldoklott is, amitől a mozgása meglehetősen rendezetlen lett. Agya azonban sértetlen maradt a hasában. Nem halt bele a sérüléseibe.

Mullen elhátrált. Meg akarta kerülni ellenfelét, és esetlenül próbált lopakodni, bár sejtette, hogy a kloró meg is süketült. A torzó botladozva lépett, nekiment a falnak, és tapogatózva haladt mellette.

A férfi kétségbeesetten nézett körül valami fegyvert keresve, de semmit sem talált. Csak az ellenfele derekán látott fegyvertokot, de nem mert odanyúlni. Rögtön le is hülyézte magát, amiért nem vette el a pisztolyt az első adandó alkalommal.

Kinyílt az ajtó, szinte zajtalanul; Mullen is csupán látta, ezért vette észre. Reszketve kapta oda a tekintetét.

Belépett a másik idegen, természetesen teljesen sértetlenül. Egy pillanatra megállt az ajtóban, mellkasi csápjai megmerevedtek a döbbenettől. Nyakkocsányát lassan előrenyújtotta, borzalmas szemével először a földre, azután megcsönkített társára pillantott.

Azután keze az oldalához kapott.

Mullen gondolkodás nélkül, pusztán az életösztön reflexéből mozdult. Előrenyújtotta a még mindig a kezében tartott, tartalék oxigénpalack csövét, és eltekerte a szelepet. Eszébe sem jutott, hogy foglalkozzon a nyomásbeállítással, csak hagyta kiáramlani a gázt és próbált megállni a lábán.

Látta az oxigént. Sápadt csóvaként csapott ki a csőből, áttörte a klóros zöldet. Akkor érte el a klorót, amikor az kicsatolta a fegyvertokot.

A lény hátratántorodott, és kitérte két karját. Csőrszerű szája riadtan, de hangtalanul kinyílt fej dudorán. Az idegen még egyet lépett hátra, de megbotlott, és elesett. Vonaglott egy hosszú percig, azután mozdulatlaná dermedt. Mullen közelebb lépett, és végigfújta a testet oxigénnel, mintha lángokat oltana el egy poroltóval, A biztonság kedvéért a végén még megemelte fém talpát, és rálépett a kocsányszerű nyak középső részére.

Az első áldozata felé fordult. Addigra már az is összeesett, és mozdulatlaná dermedt.

A helyiség levegőjének beteges zöldje halványabb lett az oxigéntől. Ennyi is elég lett volna, hogy kinyírjon egy légiónyi klorót. A tartalék tartály kifogyott.

A könyvelő átlépett a halott lényen, kiment a vezérlőből, és a foglyok szobája felé indult a főfolyosón.

Beindult az adrenalinakció reakciója. Összefüggéstelenül, rémülten nyöszörgött.

Stuart fáradtan ácsorgott. Megint az irányítópultnál állt. Két földi könnyűcirkáló tartott feléjük. Több mint huszonnégy órája többé-kevésbé egyedül kezelte a műszereket. Kiszűrte a klórt és kidobta az atmoszféa-átalakítót, hogy visszaállítsa az eredeti légkört. Lokalizálta a hajó elhelyezkedését az űrben, próbált megtervezni valamiféle útvonalat, és gondosan lekódolt jeleket küldött. Végül választ is kaptak.

Így, amikor az irányítóterem ajtaja kinyílt, kissé idegesen fordult oda. Túl fáradt volt bármilyen szófocihoz. Mullen lépett be.

- Az istenit, Mullen! Feküdjön vissza, és pihenjen még! - mondta Stuart.

- Elegem van a pihenésből - válaszolta Mullen. - Bár nemrég még álmomban sem hittem volna, hogy egyszer ezt mondom.

- Hogy érzi magát?

- Mindenem merev és fáj. Főleg az oldalam... - Vágott egy kelletlen grimaszt, és akaratlanul is körbepillantott.

- Már ne keresse a klorókat! Kidobtuk a szerencsétleneket - jegyezte meg Stuart, miközben visszafordult a műszerekhez. Megrázta a fejét:

- Sajnálom őket. Az ő nézőpontjukból Ők az emberi lények, és mi vagyunk az idegenek. Nem mintha örültem volna, ha megölik magát, de érti, ugye?

- Értem, persze.

Stuart oldalvást a kis termetű könyvelőre pillantott, aki épp a Föld falitérképét nézegette.

- Tudja, tartozom magának egy személyes bocsánatkéréssel - folytatta a fehér kezű. - Nem sokat néztem ki magából.

- Joga volt hozzá - jött a válasz száraz hangon, érzelemmentesen.

- Nem igaz. Senkinek sincs joga lenézni másokat. Ez a jog csak kemény élettapasztalat útján szerzhető meg.

- Sokáig tartott, mire kitalálta ezt a bókot?

- Egész nap csak ez járt a fejemben. Talán el tudom magyarázni. A kezemről van szó. - Odamutatta a műplazma végtagokat. - Nehéz azzal a tudattal élni, hogy körülöttem mindenkinek megvannak a saját kezei. Mindenkit gyűlöltem emiatt. Minden tölem telhetőt meg kellett tennem, hogy kitapasztaljam és becsméreljem a motivációikat, rámutassak a hiányosságaikra, nyilvánosság elé tárjam a hülyeségeiket.

- Nem kell megmagyaráznia - mondta Mullen, miközben nyugtalanul járkálni kezdett.

- De igen - ellenkezett Stuart halkán. Gondolatai belülről feszegették a koponyáját, követelték, hogy fogalmazza meg őket: - Már évekkkel ezelőtt feladtam, hogy bármi jót lássak az emberekben. Azután jött maga, és bemászott a V-csőbe.

- Jobb, ha tudja - válaszolta a könyvelő hogy meglehetősen gyakorlatias és önös okokból vágtam bele az egészbe. Nem azért, hogy bárki is hősnek tartson.

- Én sem erre akarok kilyukadni. Tudom, hogy semmit sem tesz ok nélkül. A lényeg az, amit ezzel a cselekedettel mondott nekünk, többieknek. Egyetlen perc alatt decens társasággá változtatott egy rakás nyavalygó hülyét. Pedig nem volt nagy varázslat; már eleve ilyenek voltunk mind, amilyenné maga tett minket. Csak kapaszkodókat kerestünk, és maga mutatott egyet. Ez rám is igaz. Maga megmutatta az emberi értékeket, és remélhetőleg megjegyzem őket egész hátralévő életemre.

Mullen kényelmetlenül elfordult. Kinyújtotta egyik karját, és ujjaival megérintette a térképet.

- A virginiai Richmondban születtem. Valahol itt van. Leszállás után oda megyek először. Maga hol született?

- Torontóban - felelte Stuart.

- Az itt van - mutatott egy másik pontra. - A térképen viszonylag közel vannak egymáshoz, nem gondolja?

- Kérdezhetek valamit? - kérdezte a fehér kezű.

- Ha akar...

- Miért ment ki?

Mullen amúgy sem széles ajka még inkább elvékonyodott. A szokásos, száraz hangján kérdezett vissza:

- Nem fogja a meglehetősen prózai indok csökkenteni a lelkesítő hatást?

- Nevezzük intellektuális kíváncsiságnak. Mindenkinek nyilvánvaló oka lett volna megcsinálni, amit maga meg is tett. Porter halálra rémült a gondolattól, hogy fogva tartják, Leblanc minél előbb haza akart menni a szerelméhez, Poliorkétész meg akarta ölni a klorókat, és Windham köztünk a legnagyobb hazafi, legalábbis a saját elmondása szerint. Ami engem illet, attól tartok, nemes idealistának hittem magam. Ugyanakkor egyikünkben sem volt elég erős a motiváció, hogy felvegyük az űrruhát és beugorjunk a V-csőbe. Azt viszont sehogy sem értem, hogy pont magát mi vette rá erre?

- Mire fel a kifejezés, hogy „pont engem”?

- Ne sértődjön meg, de mintha nem nagyon lennének érzelmei...

- Valóban? - Mullen hangja nem változott. Kimért és halk maradt, ám valahogy mégis beleköltözött némi feszültség. - Csak gyakorlás és önuralom kérdése, Mr. Stuart, semmi köze a természetemhez. Egy kis termetű embernek nem lehetnek tiszteletre méltó érzelmei. Látott már röhejesebb dolgot, mint egy dühében pattogó kis alakot? Alig százhatvanöt magas és nem egészen ötven kiló vagyok, ha érdeklik a pontos számok. Kihangsúlyoznám az „alig” és a „nem egészen” kifejezéseket.

- Lehetek én tiszteletet parancsoló vagy büszke? Kihúzzhatom magam a teljes magasságomban anélkül, hogy ne ingerelnék valakit nevetésre? Hol találok olyan nőt, aki nem fordul el rögtön kuncogva? Az csak természetes, hogy megtanultam visszafogni az érzelmeim külső kifejeződéseit.

- Maga deformitásról beszél. Ha maga nem emlegetné olyan buzgón az első adandó alkalommal, senki sem venné észre, hogy mesterséges keze van. Maga szerint én el tudom dugni azt a tíz centit, ami hiányzik a magasságomból? Ez nem az első és nem is az egyetlen dolog, amit az emberek észrevesznek rajtam.

Stuart elszégyellte magát. Olyan magánügyet feszegetett, amit nem kellett volna.

- Bocsásson meg! - nyögte.

- Miért is?

- Nem kellett volna kényszerítenem, hogy beszéljen erről. Látnom kellett volna, hogy maga... hogy maga...

- Hogy én mi? Hogy én próbálok bizonyítani? Hogy próbálok megmutatni, micsoda szív rejlik ebben a túl kicsi testben?

- Nem akartam gúnyolódni ezen.

- Miért ne? Ostobaság az egész, és semmi köze ahhoz, amiért elintéztem a klorókat. Mit értem volna vele, ha ez jár a fejemben? Elvisznek a Földre, és kamerákat dugnak a képembe? Persze, rövidebbre kell majd venniük az állványokat, hogy megmutassák az arcom, vagy székre állok, amíg feltűzik a medálokat.

- Valószínűleg ilyesmi várható.

- És az nekem miért lenne jó? Azt mondogatják majd: „Jézusom, milyen apró fickó!” És azután? Majd minden szembejövőnek elmondom, hogy én vagyok az a figura, akit a múlt hónapban kidekoráltak a bátorságáért. Mr. Stuart! Maga szerint mennyi medál kellene, hogy tíz centivel magasabbnak és huszonöt kilóval nehezebbnek tűnjek tőlük?

- Ha így fogalmazza meg, akkor nagyon is érthető a nézőpontja.

Mullen a szokásosnál valamivel gyorsabban beszélt; szavait visszafogott lobogás fűtötte, épp csak annyira, hogy elérjék a langyos szobahőmérsékletet.

- Volt olyan idő, amikor még azt gondoltam, hogy majd én megmutatom nekik. Tudja, ez pont az a rejtélyes „nekik”, ami az egész világot jelenti. El akartam menni a Földről, hogy egész bolygókat faragjak ki magamnak a galaxisból. Új és a réginél is kisebb Napóleon akartam lenni. Ezért hagytam ott a Földet és mentem el az Arkturuszra. És mit csinálhattam az Arkturuszon, amit a Földön nem? Semmit. Könyveltem. Mérlegeket készítettem. Elmúlt már a hiúság, Mr. Stuart. Inkább próbálok lábujjhegyre állni.

- Akkor mégis, miért csinálta?

- Huszonnyolc évesen utaztam el a Földről az Arkturián-rendszerbe. Azóta ott éltem. Mindez idő alatt ez az utazás az első nyaralásom, az első látogatásom a Földön, Hat hónapig akartam a Földön maradni. Ehelyett elkaptak a klorók, és beláthatatlan ideig fogva tartottak volna. Nem hagyhattam, hogy megakadályozzanak a Föld elérésében. Nem számított, milyen kockázattal jár, meg kellett állítanom őket. Nem egy nő miatt, nem félelemből, gyűlöletből vagy bármiféle idea miatt. Sokkal jobb okom volt rá.

Ismét a falitérkép felé fordult, és odanyúlt; finoman érintette meg a papírt, mintha csak simogatná.

Hangjából eltűnt minden tűz, halkán kérdezte meg:

- Volt már valaha honvágya, Mr. Stuart?

(Habony Gábor)